

NAUJA ŽEMĖ

Ar žinai, jog Biblija moko, kad “karta praeina ir karta ateina, o žemė [mūsų planeta] lieka per amžius” [Eklez. 1:4; Ps. 119:90].

Kad Dievas “kurs padarė žemę [mūsų planetą], ... Jis ne veltui ją sutvėrė [ne tam, kad būtų sunaikinta raidine ugnimi ar koku nors kitu būdu]; Jis padarė ją, kad būtų gyvenama” [Iz. 45:18].

Kad Dievas sukūrė Adomą, “pirmą žmogų” [ne dvasinę būtybę, bet žmogišką būtybę] “iš žemės - žemišką” [1Kor. 15:45,47; Jn. 3:31], sukūrė jį [ne iš dvasinės substancijos, bet] “iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo nosį gyvybės [hebrajų kalboje - gyvybių dgs.] kvapą. Taip žmogus tapo gyva siela. [Pr. 2:7; Sk. 31:28].

Kad Dievas pažadėjo Adomui ir jo palikuonims gyvenimą ant Žemės [Pr. 1:28], o ne danguje – gyvenimas danguje buvo pažadėtas tik Bažnyčiai; ir Jėzus jo neparuošė anksčiau, o tik po Savo įžengimo į dangų [Jn. 14:1-3; Hebr. 10:34; 1Pet. 1:3,4].

Kad viena tikroji Bažnyčia turėjo sukomplektuoti tik iš tokių (neatsižvelgiant į rasę, visuomeninę padėtį arba lytį – Gal. 3:28), kurie sekė Jėzaus pėdomis [1Pet. 2:21], aukojo savo kūnus, kaip gyvą auką Dievui [Rom. 12:1] ir tapo naujais kūriniais [2Kor. 5:17], kad galėtų kartu su Jėzumi gyventi ir karaliauti [Apr. 20:4,6; 5:9,10] danguje kaip dvasinės būtybės. Jie turėjo Dvasia marinti kūno darbus [Rom. 8:13], kovoti gerą tikėjimo kovą [1Tim. 6:12], tapti mirusiais su Juo ir kentėti su Juo ištikimai, net iki mirties [2Tim. 2:11,12; Rom. 6:3; Apr. 2:10].

Kad, kaip Jėzus yra Dieviška Esybe, taip ir „mažasis būrelis“, „Avinėlio nuotaka, mylimoji“ [Lk. 12:32; Apr. 21:2,9; 19:7] prisikėlimo metu yra perkeista iš žmogiškos prigimties į Dievišką [1Kor. 15:49-54; 1Jn. 3:2; 2Pet. 1:4], kadangi „kūnas ir kraujas [žmogiška prigimtis] negali paveldėti Dievo karalystės, nė tai, kas genda, nepaveldės to, kas negenda“.

Kad „išrinktieji iš pasaulio“ [Jn. 15:19], kurie renkami Evangelijos Amžiuje, Karalystės Amžiuje, t. y. „visų dalykų atsteigimo laiku“ [Ap.d. 3:21], bus Dievo panaudoti kaip Abraomo Palikuonys laiminimui visų žemės tautų [neišrinktųjų Pr. 12:3; 22:18; 26:4; 28:14; Gal. 3:8,16,29], „kad imtų ieškoti Viešpaties visi kiti žmonės“ [Ap.d. 15:14-17].

Kad Jėzus yra permaldavimo auka ne vien už Bažnyčios nuodėmes, bet ir už viso pasaulio [1Jn. 2:2]; kad Jis šiek tiek „žemesnis tapo už angelus, dėl jo mirties kentėjimų ... kad Dievo malone jis patirtų mirtį už kiekvieną“ [Hebr. 2:9]; kad Jis mirė už visus [2Kor. 5:14,15], “atidavė Save kaip išpirką už visus - kaip liudijimą tinkamu laiku” [1Tim. 2:6]; kad tokiu būdu Dievas yra “Gelbėtojas visų žmonių, o ypač tikinčiųjų” [1Tim. 4:10]; Dievas “nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti [iš Adominio mirties nuosprendžio – Rom. 5:12-21; 1Kor. 15:21-26] ir įgytų tiesos pažinimą [1Tim. 2:4; Iz. 29:18,24], pažintų Jėzų, kuris yra “kelias, tiesa ir gyvenimas” [Jn. 14:6], “nes po dangumi nėra žmonių tarpe duoto kito vardo, per kurį mes turėtume būti išgelbėti” [Apd. 4:12]; kad Jis yra ta “tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį” [Jn. 1:9; Lk. 2:10], kuris Savo tūkstantmetinio karaliavimo ant Žemės metu [Apr. 20:2-4,6; 5:10] „visus trauks prie savęs“ [Jn. 12:32], ir kiekvienas kelis nusilenks ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Kristus yra Viešpats [Flp. 2:10,11; Iz. 45:22,23].

Kad Dievas Jehova pažadėjo: „kaip aš gyvas, visa žemė bus pilna Viešpaties šlovės [Sk. 14:21], nes „Viešpaties šlovė bus apreikšta! Visa žmonija drauge ją išvys“, kai Jis savo kojų vietą, t. y. „pakojį“ padarys garbingą [Žemė yra Jo simboliniu pakuju –

Iz. 66:1; Ap.d. 7:49], „visi žemės pakraščiai išvys mūsų Dievo išgelbėjimą“ ir garbins Jį [Iz. 60:13; 40:5; 52:10; Ps. 67:7].

Kad Abraomo kūniškiems palikuonims buvo pažadėta dalis šioje Žemėje (ne danguje!) ir, kad ji bus amžina jų nuosavybė [Pr. 13:15; 17:8; Am. 9:15].

Kad, galiausiai, Dievas sunaikins tuos, kurie savanoriškai nuodėmiauja [Ps. 145:20; Iz. 14:15; Ezek. 28:18,19] ugnies ežere (kuris simboliškai parodo amžiną sunaikinimą, „antrąją mirtį“ – Apr. 20:13,14; 21:8; Mt. 25:41,46; Judo 7) ir taip visi „piktadariai bus sunaikinti, bet tie, kurie laukia Viešpaties, paveldės žemę. Nes dar trumpa valandėlė, ir nebeliks nedorėlio; kai žvalgysies, kur jis buvo, jo nebebus. Bet romieji paveldės žemę ... Jo palaimintieji valdys žemę ... Teisieji paveldės žemę ir gyvens joje amžinai ... Lauk Viešpaties ir laikykis jo kelio, tai jis taip tave išaukštins, jog valdysi kraštą! Pamatysi, kaip bedieviai sunaikinami ... Bet nusikaltėliai visi kartu bus išdildyti“ [Ps. 37:9-11,22,29,34,38; Pat. 2:21,22 Iz. 60:21].

Kad „Dangus ir žemė praeis“ [Mt. 24:35; Apr. 6:14], bet tai nereikia, kad bus sunaikintas dangus, kur amžinai gyvena Dievas ir žemė – amžina gyvenimo vieta, kurią Jis paruošė žmonijai (išskyrus Bažnyčią). Nes tokiu atveju Dievas nepaliktų gyvenimo vietos Sau ir Savo kūriniam, kai tuo tarpu raidinis Dangus ir raidinė Žemė „lieka per amžius“ [2Kor. 5:1; Eklez. 1:4].

Kad kaip „tuometinis pasaulis“, t. y. (visuomeninė tvarka buvusi iki tvano) vandeniui aptvindytas, žuvo“ [2Pet. 2:5; 3:6], o raidinė Žemė liko, taip ir „šis pasaulis“ (dabartinė visuomeninė tvarka – Gal. 1:4; 2Tim. 4:10; Titui 2:12) su savo dangumi ir žeme (su savo klaidingomis religinėmis ir pasaulietinėmis valdžiomis) yra „palaikomi ugniai“, kurioje „praeis su smarkiu ūžesiu“, nes „Jo keršto [uolumo] ugnies bus praryta visa žemė“ [2Pet. 3:7,10-12; Sof. 1:18; 3:8; Ag. 2:6,7; Hebr. 12:26-28], tačiau raidinė Žemė liks, nes „tada Aš [Dievas] duosiu tautoms [toms, kurios liks po „ugnies“] tyrą kalbą [gerąją žinią], kad jos visos galėtų šauktis Viešpaties ir vieningai Jam tarnauti“ [Sof. 3:9].

Kad „būsimajame pasaulyje“ (naujoje visuomeninėje tvarkoje – Hebr. 2:5), pagal Dievo pažadą bus „naujas dangus [nauja religinė valdžia – Kristaus Karalystė] ir nauja žemė [žmonių visuomenė suorganizuota naujais principais, įstatymais], kuriose gyvena teisybė [teisingumas ir meilė vietoj neteisybės ir neapykantos]“ [2Pet. 3:13; Iz. 65:17; 66:22; Apr. 21:1].

Kad „naujoje žemėje“ „Viešpaties išlaisvintieji [t. y. neišrinktieji] sugrįš [iš kapų – Jn. 5:28,29] ... su šlovinimo giesme; amžina linksmybė apvainikuos jų galvą ... o skausmas ir vaitojimas bėgs šalin. Tuomet atsimerks aklujų akys ir kurtinių ausys bus atkimštos“ [Iz. 35:10,5]. „Jie statys namus ir gyvens juose, įsiveis vynuogynų ir valgys jų vaisių ... Vilkas ir avinėlis ganysis drauge [tai bus ne danguje, bet naujoje Žemėje], liūtas ės šiaudus kaip jautis ... Jie nekenks ir nenaikins mano šventajame kalne,– sako Viešpats“ [Iz. 65:21-25].

Kad Dievo Karalystė ateis ir Dievo valia pildysis Žemėje taip, kaip ji pildosi danguje; kad visos tautos „pažintų žemėje Dievo kelią“ ir Dievas „nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir mirties jau nebebus“, „nei jokio prakeikimo jau nebus“ [Mt. 6:10; Ps. 67; Apr. 21:4; 22:3].